

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 66.854 van 18 juni 1997

A.74.648/III-23.123

In zake : **WERENNE** Jean-Pierre,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Alain CORNIL, advocaat,
Boulevard Piercot 13/021
4000 Luik,

tegen :

**de Rijksdienst voor ziekte-
en invaliditeitsverzekering,**
afgekort als "**RIZIV**".

**DE VOORZITTER VAN DE IIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Jean-Pierre WERENNE op 12 juni 1997 heeft ingesteld om, volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging te verkrijgen van de beslissing van 5 mei 1997 van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging van de Rijksdienst voor ziekte- en invaliditeitsverzekering waarbij zijn erkenning als kinesitherapeut wordt geschorst voor een periode van vier maanden die ingaat op de tweede maandag volgend op de kennisgeving van de beslissing, namelijk op 16 juni 1997;

Gelet op de beschikking van 13 juni 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij

deze worden opgeroepen om te verschijnen op 16 juni 1997 om 9.30 uur;

Gehoord het verslag van de heer ANDERSEN, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. CORNIL, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van de heer BRIFFGUIL, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

1. Verzoeker is kinesitherapeut. Sinds 1 juli 1981 is hij door het comité van de verzekering van de dienst voor geneeskundige verzorging ingeschreven op de lijst van de erkende kinesitherapeuten onder het nummer INAMI 5/12453/95/501.

2. Op zijn vergadering van 22 mei 1992 heeft het comité van de dienst voor geneeskundige controle een grondig onderzoek bevolen over de prestaties die betrokkene voor rekening van de ZIV heeft gebracht, en op 25 augustus 1994 heeft dat comité besloten hem naar zijn beperkte kamer te verwijzen. Na hem op haar vergadering van 23 november 1994 te hebben gehoord en nadat zij op zijn verzoek haar beslissing had uitgesteld om hem de mogelijkheid te bieden het totale bedrag van de ten onrechte uitbetaalde bedragen te vereffenen,

heeft de beperkte kamer verklaard dat de bezwaren (vier in getal) vaststonden en geoordeeld dat hij wegens de zwaarwichtigheid ervan zwaar diende te worden gestraft; dientengevolge heeft zij op 18 januari 1995 besloten de verzekeringsinstellingen te verbieden om gedurende 4 maanden bij te dragen in de kosten van de door hem gedane geneeskundige verstrekkingen.

De betrokkene heeft tegen die beslissing beroep ingesteld en de commissie van beroep heeft bij haar beslissing van 14 april 1995 dat beroep ontvankelijk maar ongegrond verklaard en alle bepalingen van de voorgelegde beslissing bevestigd. Er is tegen de beslissing in hoger beroep geen beroep ingesteld bij de Raad van State.

3. Verzoeker is wegens valsheid, gebruik van valse stukken en oplichting vervolgd voor de correctionele rechtbank van Hoei; die rechtbank heeft in haar vonnis van 22 maart 1995, dat in kracht van gewijsde is gegaan, verklaard dat de tenlasteleggingen bewezen zijn, maar heeft, onder meer wegens de ouderdom van de feiten, aangezien "na 1 april 1992 geen strafbare feiten meer gepleegd zijn", de gewone opschorting van de uitspraak van de veroordeling gelast voor een tijdvak van vijf jaar, waarbij die maximumtermijn verklaard wordt door de wil van de rechtbank "om de strafbare feiten die de beklaagde lange tijd gepleegd heeft, niet te bagatelliseren."

4. Bij brief van 24 april 1995 is het dossier van de betrokkene door de leidend ambtenaar van de dienst voor geneeskundige controle overgezonden aan de voorzitter van de erkenningsraad voor kinesitherapeuten, en bij brief van 25 juli 1995 is de voormelde erkenningsraad verzocht zich uit te spreken over de eventuele toepassing van artikel 133 van het

koninklijk besluit van 4 november 1963, zoals het is gewijzigd bij dat van 18 november 1970. Tijdens zijn vergadering van 11 december 1996 heeft de erkenningsraad besloten de betrokkene op 12 februari 1997 op te roepen. Per aangetekende brief van 16 januari 1997 is hij ervan in kennis gesteld dat de klachten die hebben geleid tot het aan de verzekeringsinstellingen opgelegde verbod om tegemoet te komen in de kosten van de door hem gedane geneeskundige verstrekkingen konden worden beschouwd als beroepsfouten die, ingevolge artikel 106 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, aanleiding kunnen geven tot intrekking of schorsing van zijn erkenning, en is hij opgeroepen om, desgewenst vergezeld van zijn advocaat, op 12 februari 1997 voor de erkenningsraad te verschijnen teneinde te worden gehoord op zijn verweermiddelen. De betrokkene en zijn advocaat zijn op de vastgestelde dag verschenen en zijn verzocht zich te verdedigen op de eerste drie klachten die in de oproeping zijn vermeld; van de vierde was afgezien. Na over de zaak te hebben beraadslaagd, heeft de erkenningsraad eveneens op 12 februari 1997 eenparig aan het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging voorgesteld de erkenning van de betrokkene te schorsen voor een periode van vier maanden.

Het voorstel is bij brief van 25 april 1997 ter beslissing overgezonden aan het comité van de verzekering. Op zijn vergadering van 5 mei 1997 heeft het comité gesteld dat de aan de betrokkene verweten feiten vaststonden en moesten worden beschouwd als een ernstige beroepsfout bij de uitoefening van het beroep van kinesitherapeut en heeft het, met toepassing van het voormelde artikel 106 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996, besloten de erkenning van de betrokkene te

schorsen voor een periode van vier maanden die ingaat op de tweede maandag na de kennisgeving van de beslissing. Die beslissing, die de handeling is waartegen de vordering tot schorsing is ingesteld, is op 2 juni 1997 ter kennis gebracht van verzoeker en zijn raadsman;

Overwegende dat de omstreden beslissing is genomen op 5 mei 1997 en aan de betrokkene ter kennis is gebracht op 2 juni 1997; dat de schorsing van de erkenning is uitgesproken voor een tijdvak van vier maanden dat ingaat op de tweede maandag na de kennisgeving van de beslissing, namelijk maandag 16 juni 1997; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die maatregel is ingesteld op 12 juni 1997; dat uit het in onderling verband lezen van die data en uit de intrinsieke zwaarwichtigheid van de maatregel voortvloeit dat de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid gerechtvaardigd is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, "de schorsing van de tenuitvoerlegging (...) alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker een middel, het eerste van het verzoekschrift, ontleent aan de schending van het algemene rechtsbeginsel betreffende het vereiste van een redelijke termijn; dat hij ter adstructie van dat middel in hoofdzaak aanvoert dat in dezen meer dan vijf jaar zijn verstreken tussen de ten laste gelegde feiten en de gewraakte beslissing; dat zulk een termijn onredelijk is

aangezien het comité van de verzekering zijn beslissing had kunnen nemen op grond van de door dokter GOBIN, eerstaanwezend geneesheer-inspecteur van de dienst voor geneeskundige controle, te zijnen laste opgemaakte processen-verbaal van 23 april en 26 juni 1992, vooral daar hij reeds van bij zijn eerste verhoor de feiten heeft bekend en ze naderhand nooit heeft betwist;

Overwegende dat uit een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur voortvloeit dat de tuchtoverheid in ieder geval binnen een redelijke termijn uitspraak dient te doen over de tuchtvordering; dat bij het beoordelen van de redelijkheid van de termijn rekening wordt gehouden met de concrete toedracht van de zaak, onder meer met de aard van de zaak en het gedrag van de vervolgde ambtenaar en van de overheid; dat in dezen dezelfde praktijken van verzoeker merendeels tegelijk een schending van de regelgeving zijn, een beroepsfout en strafbare feiten; dat het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging de erkenning van een kinesitherapeut kan schorsen wegens feiten die de commissie van beroep in aanmerking heeft genomen om de verzekeringsinstellingen te verbieden gedurende een bepaalde periode tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verzorging die de betrokkene zal verstrekken; dat vooral om elk risico van tegenstrijdigheid te vermijden, het onder die omstandigheden logisch lijkt dat de in artikel 106 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 vastgestelde procedure pas in gang wordt gezet na de voltooiing van de procedure bedoeld in artikel 156 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, welke procedure geen abnormale vertragingen heeft ondervonden, gelet op het grondige onderzoek dat is bevolen door het comité van de dienst voor geneeskundige controle tijdens zijn vergadering van 22 mei 1992,

waarvan men het relaas vindt in de uiteenzetting van de feiten die op 10 augustus 1994 door dokter GOBIN, eerstaanwezend geneesheer-inspecteur, is opgesteld en is geëindigd met de beslissing van de commissie van beroep van 14 april 1995; dat het dossier weliswaar reeds op 24 april 1995 is overgezonden aan de voorzitter van de erkenningsraad voor kinesitherapeuten, maar dat die erkenningsraad pas op 11 december 1996 heeft besloten de betrokkene op te roepen om hem te horen op zijn verweermiddelen, terwijl hij reeds van bij de adiëring over alle nuttige gegevens beschikte om te beslissen of hij de intrekking of schorsing van verzoekers erkenning behoefde voor te stellen; dat, zoals hierboven is vermeld, de aan de erkenningsraad voorgelegde feiten dezelfde zijn als die welke hebben geleid tot de beslissing van 14 april 1995 van de commissie van beroep; dat geen enkele maatregel van aanvullend onderzoek is bevolen en geen noch opeenvolgende verdagingen zijn toegestaan op verzoek van de kinesitherapeut of zijn advocaat; dat werkoverlast van de erkenningsraad de enige verklaring is die de verwerende partij heeft gegeven om die abnormale vertraging te proberen te rechtvaardigen; dat die uitleg niet alleen door geen enkel stuk wordt gestaafd, maar dat hij ook niet kan worden aangenomen; dat het beginsel van de redelijke termijn immers bestaat in het belang van degene tegen wie tuchtvervolgingen zijn ingesteld; dat de verwerende partij, die moet instaan voor de goede werking van haar diensten, ertoe gehouden is om alle maatregelen te nemen die nuttig zijn opdat dat beginsel in acht wordt genomen; dat het middel bij deze stand van zaken ernstig lijkt;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker in hoofdzaak betoogt dat hij als gevolg van de omstreden beslissing, afgezien van het klaarblijkelijke en aanzienlijke financiële verlies,

onvermijdelijk een groot deel van zijn cliëntèle zal verliezen, dat tevens zijn goede naam en zijn bekendheid in het gedrang zullen komen en dat hij ten slotte ook het risico loopt de betrekking van kinesitherapeut in de zopas geopende strafinrichting van Andenne niet te verkrijgen;

Overwegende dat, afgezien van de overige bestanddelen van het nadeel die door verzoeker worden aangevoerd, er grond is om aan te nemen dat de schorsing van de erkenning als kinesitherapeut gedurende vier maanden hem een ernstig nadeel kan berokkenen, al was het maar wegens het verlies van klanten die zich normaliter zullen wenden tot erkende kinesitherapeuten aangezien zij geen terugbetaling van de verzekering voor geneeskundige verzorging kunnen genieten; dat een vernietigingsarrest zulk een nadeel niet afdoende kan herstellen omdat het verlies van klanten definitief zou kunnen zijn, vooral daar de bestreden schorsing in het verlengde ligt van de beslissing van 14 april 1995, waarbij de commissie van beroep de verzekeringsinstellingen verbiedt gedurende een periode van vier maanden bij te dragen in de kosten van de door verzoeker gedane geneeskundige verstrekkingen; dat de tweede voorwaarde vervuld is;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden die zijn gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan worden bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 mei 1997 van het comité van de verzekering voor geneeskundige verzorging van de Rijksdienst voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, waarbij de erkenning van Jean-Pierre WERENNE als kinesitherapeut wordt geschorst voor een periode van vier maanden die ingaat op de tweede maandag na de kennisgeving van de beslissing, namelijk op 16 juni 1997, wordt geschorst.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op achttien juni 1900 zevenennegentig door :

de Hr. ANDERSEN, kamervoorzitter,
Mevr. NOTEBAERT, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.